

COLUMN

TRANENDAL

Margreeth Kloppenburg

Margreeth Kloppenburg publiceert, spreekt en adviseert over integriteit in de beroepspraktijk. Ze is verbonden aan o.a. de Hogeschool Utrecht, Nyenrode Business University en bestuurslid Stichting Beroepseer.

In mijn eerste werkweek van dit jaar kreeg ik als ouverture in mineur, een rouwkaart op de mat met het overlijdensbericht van een dierbare oud-collega. Niet alleen oud in de zin van dat we erg lang geleden collega's waren, maar ook dat hij al een stuk ouder was dan ik toen we collega's werden. Hij, een gearriveerde professional, en ik, aan het prille begin van mijn loopbaan.

Hij was geliefd en gevreesd als collega. Hij was taalvaardig, geestig en ijdel. Hij was ook nogal aanwezig en heel wat mensen, vooral leidinggevend, waren bang voor zijn scherpe tong en vileine opmerkingen die doorgaans een kern van waarheid in zich hadden. Maar bovenal was hij een ongelofelijk harde werker, met een groot hart en iemand die de (kwaliteits-)lat hoog legde. Voor hemzelf en voor de ander.

Hij was wars van 'meetbare onzin' die gaandeweg de jaren over ons werd 'uitgestort': *key performance* indicatoren, outputlijstjes, competentiescores, tevredenheidsonderzoeken. Hij was veel te vrijgevochten om zich te laten ringeloren door deze of gene die het idee had hem te moeten 'managen', 'meten' of 'sturen'. Hij vroeg zelden toestemming en handelde immer in het belang van het grotere geheel. Ik werd buitengewoon vrolijk van zijn manier van doen en werkte graag met hem samen.

Terugkijkend op 25 jaar werkend bestaan, stel ik voor mezelf vast (N=1) dat de reden dat ik ergens werk of met mensen samenwerk, vooral is of iemand een aardig mens is en,

ten tweede, of diegene iets toevoegt aan de wereld dat ons allen wat verder helpt. Het maakt dat ik het nog altijd lastig vind om met machtspolitiek, ook binnen uw sector, om te gaan omdat ik het omzichtige gedrag dat het in veel gevallen met zich meebrengt, zo zinloos en tijdrovend spelbederf vind.

Bij mijn afscheid kreeg ik van deze collega een lief boek over een correspondentie uit begin jaren vijftig tussen een boekverkoper van een Engelse antiquariaat en een Amerikaanse klant (*84 Charing Cross Road, Helene Hanff*). Voorin schreef hij een opdracht met als slotakkoord: "Jij redt het wel in dit ondermaanse tranendal." Een relativerende aanmoediging die mij nog immer ontroert.

Overigens was er geen enkele sprake van een romantische liefde tussen ons als collega's, hij was sowieso niet van de dames. Het was geestverwantschap. Niet meetbaar, maar professioneel en persoonlijk van grote waarde.

In de week van zijn begrafenis op het Groninger Hogeland, trof ik een artikel waarin *young professionals* werd geadviseerd *careerwise* strategisch te zijn in het kiezen van hun mentoren. Het was slimmer als je verder wilde komen in je werk, bleek uit onderzoek, mee te liften met een *rising star* dan te worden gecoacht door een zware senior.

Het onderzoek zat gedegen in elkaar. ←